

aquella penya del Llanto

LLUÍS SERRA

Es farà difícil a la nostra societat actual entendre com va ser possible, fa més de 65 anys, que una colla de joves, buscant i fent xerinxola, va atreure l'atenció, l'entusiasme i l'admiraçió de tot el poble. Actualment tenim dotzenes d'entitats que fan molta feina, que omplen tantes i tantes cartelleres anunciant les seves activitats, que ens ofereixen els seus butlletins i si més no, ens posen a banda i banda del carrer pancartes invitant a participar-hi, ah! i per correu electrònic també.

En aquells anys teníem poques entitats: el Centre Parroquial, el Club de Fútbol Argentona i el Casino, només a l'estiu, per els "senyors de la colònia". No n'hi havia més, era un poble sense activitat, trist, encara tardaria a

sorgir aquella agrupació anomenada "Amics d'Argentona", que en el camp cultural va ser el verdader motor que va empènyer la nostra cultura, en tots els àmbits que aquesta paraula representa.

Com va sorgir la Penya del Llanto? El Centre Parroquial era l'únic lloc on el jovent podia fer alguna activitat, era el petit caliu que conservava les brases d'un passat, i d'elles uns quants joves varen voler treure'n tot el profit, movent-se, fent coses, amb una espurna d'alegria, i tothom els va començar a conèixer. Algú va dir que semblaven, que recordaven, una colla barcelonina d'abans de la guerra que portaven el nom de Penya del Llanto, a ells el nom els va agradar i el varen adoptar. I aquella colla inicial de mitja dotzena de joves actius, es

va anar incrementant amb més col·laboradors fins a arribar a la trentena.

Per a ells era qüestió el reviure aquelles tradicions festives que la guerra i la postguerra havien deixat arraconades, i com ho varen fer? Entre altres coses i en la diada de Sant Antoni Abat van anar als Tres Tombs estirant un carro en què hi havien carregat un burro i amb un cartell on es podia llegir: *Tot l'any ens hi porta ell, avui li portem nosaltres*. Va venir la diada de Sant Cristòfol i si la Parròquia va anunciar la benedicció dels cotxes, ells s'hi varen presentar amb el camió més antic que varen trobar, un Ford tipus T, vehicle que tothom coneixia amb el nom de la Margarita de l'Estanc, ells allà dalt amb instruments musicals que havien

Els Homes dels Nassos de la Penya del Llanto (Salvador Ametller "Notxa" i Lluís Serra "El Moreno"), 1950. Arxiu Alfons Güell. Fons Xavier Ametller "Notxa"

trobat a les golfes d'algunes cases, relíquies d'aquella orquestra que mossèn Pius Pallàs havia format molts anys enrere. No sabien ni un borrall de notes musicals, però feien soroll, riota i alegria de la molta gent que va sortir al carrer a veure'ls passar.

I va venir aquell ball en l'acabada d'estrenar Sala, aquell ball que el Club de Futbol Argentona volia potser recordar l'oblidat Carnaval, encara que aquest nom estava interdit i per no molestar als qui manaven, en els programes figurava com "Baile de Trajes Regionales". Allà van acudir una representació de la Peña parodiant una família burgesa, amb dida de pits ufanosos inclosa i un infant dintre el cotxet, que encara que portava gorra de cop i el xumet a la boca, es notava que tindria potser 18 anys. El dubte va ser per als empleats de la Sala, no sabien si deixar-los entrar, però un d'ells va puntualitzar que tenien ordre de no admetre ningú que portés careta (antifaça va dir) i els de la Peña anaven a cara descoberta, endevant doncs! I allò va ser l'arrencada per als anys següents en què no hi van faltar amb el seu toc d'humor i cada vegada una paròdia diferent. El redactat dels programes encara va continuar amb aquell eslògan en castellà, però afegien una nota: "Con la participacion de la Peña del Llanto", l'èxit estava assegurat. L'any 56 va ser l'últim en què varen participar parodiant tota una Cort d'un Sultà: guardians, esclaus i quatre d'ells simulant ballerines que amb vestit transparent de tarlatana imitaven la dansa del ventre, resistint el fred d'aquell febrer que va batre rècords de temperatures baixes, també formava part de tot aquell harem un encantador de serpents, que cansat de tocar el flabiol sense que sortís cap serp del seu cabàs, el va trabucar i d'allà en varen sortir una

dotzena de ratolins, que escampant-se per la Sala, varen esclaiar la concurrència amb corredisses inesperades.

Si la Peña s'havia marcat feia temps tornar l'alegria al poble, era qüestió de reviuere els costums d'abans de la guerra. Vinga, doncs, a fer l'enterrament del Carnestoltes i al so d'una campana, relíquia que havia servit per marcar els canvis de guàrdia d'un vaixell, varen convocar i va sortir tot el poble, i allà a la plaça de Vendre, que allavors era un descampat, va haver-hi el discurs de despedida que va fregar els límits de les ordenances que imperaven, amb l'astorament dubtós de les autoritats locals i la satisfacció joiosa de tots els vilatants. I mentre no van arribar les obres per construir el Mercat, d'aquell descampat, els graciosos de torn en varen dir el Cementiri Nou.

La cosa estava en marxa, era qüestió de no parar i durant aquells anys, els pares de les criatures podien dir als infants, cada 31 de desembre, com era costum ancestral, que a la plaça hi havia l'Home dels Nassos, lluint tants nassos com dies quedaven de l'any, sabien que en cada plaça, un membre de la Peña, vestit amb pijama amb un barret canotier, lluïa un espectacular nas.

I si abans, quan es casava un vidu o una vídua, s'havien fet escallots, perquè no tornar-ho a reviuere? Així va ser, varen venir aquells enllaços matrimonials i arribats al vespre allà van anar ells seguits d'una multitud i allà aquells vidus, alertats, ja tenien preparat, com havia estat costum, plàteres de galetes i porrons amb vi dolç, tot un èxit. Però, en un d'aquests esquellots, el vidu no sols no tenia les galetes preparades sinó que els va foratgitar amb dos trets a l'aire amb la seva escopeta de caça. Al vespre següent els concentrats per repetir els esquellots s'havien multiplicat, i alguns

d'aquells joves, amb esparadraps i benes embolcallant-los braços i cames, volien semblar ferits del dia abans. Les autoritats, temeroses que els mals anessin a pitjor, varen convidar tothom en un bar de la plaça, a galetes i vi bo, ells ja es cuidarien de cobrar el convit a aquell vidu seriós que no estava per bromes.

Els, els de la Peña, varen adonar-se que part del jovent argentoní aprofitava els dies de festa per marxar a Mataró, perquè allà hi feien ball cada diumenge. Com aturar aquelles fugides? Doncs, fent ball, però on? Varen saber convèncer a l'Ajuntament que els va cedir la terrassa que avui ocupa el carrer Ramon Par i el regidor d'urbanisme, mestre d'obres, els va cedir part del ciment que tenia adjudicat per a obres socials, la pedra la proporcionaria el pare d'un jove element de la Peña que regentava una pedrera. Ells hi varen passar la feina i junt amb altres persones que els feren costat, en una sola diada varen enllestir l'obra: la Pista de Ball. Al jovent ja no li va caldre marxar els diumenges, ja que, a la pista de l'Ajuntament i organitzat per la Peña, s'hi feia ball (mentre el temps ho permetia) amb música enllaunada o amb orquestrines com Els Titans o Els Solers que venien amb preus molt assequibles.

Un convilatà, en Manel Casanovas membre de renombrada orquestra Els Verds, va insinuar-los que la colla podia tenir un himne propi que els identifiqués. Va ser ell qui va encarregar-ne la composició a un altre músic, el mataroní mestre Soler. A partir d'alshores, unes quartetes amb compassos de marxa, marcant i accentuant cada síl·laba obrien o tancaven les seves esperades actuacions. La cançó anava així:

Us saluda cars oients
aquest grup d'element jove

que se'n diu de fa molt temps Penya Llanto d'Argentona. Nostre lema és l'alegria és bullanga i expansió si convé fem de nit, dia, i sovint Festa Major. Ens agraden els esports, sobretot les noies maques.... Ai!, elles roben nostres cors i ens escuren les butxaques. I les penes d'aquest món procurem sempre oblidar perquè quan hi som, hi som. Perquè quan s'hi va..., s'hi va!

La Penya també va tenir el seu equip de futbol, evidentment no federat, però que competien amb equips que sí que n'eren i potser mai, en cap camp d'esports, s'ha vist tant fair-play com en aquells partits. La veïna població de Dosrius els va contractar en la diada

de la seva Festa Major, per jugar contra el seu equip local, "reforzado" deia el programa. La Penya se'n va endur l'admiració d'aquell poble i la copa en litigi.

També van tenir la gosadia de fer-se fer com emblema un escut per posar-se en les solapes, en les que ressaltaven les nostres quatre barres. Avui afortunadament veiem moltes persones portant-les orgullosament, però en aquell temps va ser un verdader rept.

Talment com queda explicat, encara que sense ordre cronològic i deixant algunes coses en el tinter, aquells joves varen ser un mai parar i no hi ha dubte que a partir d'aquells moments, algunes coses tornaren a renèixer. La Penya va ser una guspira però, de mica en mica, tot el poble va

començar a il·luminar aquella època de foscor.

Quan ja semblava que tot estava en marxa, la Penya es va començar a esllanguir. La mort prematura d'alguns components, el servei militar, els deures que comporten formar una família i, potser, que altres coses més serioses havien pres el relleu, va fer que la Penya passés a ser un record, un bell record que havia marcat un espai, un temps.

Passaren el anys, els que quedaven d'aquella colla van veure fills seus organitzant nous grups festius: la Triquinosi, les Garrinades, etc., i devien sentir dintre seu un xic de melangia però, a la vegada, molta joia comprovant que l'alegria continuava, i és que l'alegria dona sentit a la vida. I si no, què?

El burro sobre el carro als Tres Tombs, any no determinat de principis dels 50s.

**Arxiu Alfons Güell.
Fons Xavier Ametller
"Notxa"**